

mere ind paa at nævne Exempler herpaa. — Med Hensyn til § 16 gjælder det Samme, som jeg nys omtalte med Hensyn til § 15, idet jeg nemlig ogsaa kan bisælge det Vædringsforslag, som den høitærede Indenrigsminister har fillætt til denne Paragraf, af de samme Grunde, som jeg nys anførte. I denne Paragraf er der ligeledes under Nr. 1 anført Exempler paa, i hvilke Tilfælde Lærlingen eller hans Forældre eller Børge kunne hævne Kontrakten. Under Nr. 2 var der foreslaaet af Arbejdskommissionen og, saavidt jeg mindes, ogsaa af Regjeringen, at, naar Mesteren sluttet bort, saaledes at Lærlingens daglige Gang til Arbejdsstedet „væsentlig forlængedes“, saa skulde dette være en Grund til, at Forældre eller Børge kunde hævne Kontrakten. Dette Udtryk „væsentlig forlænges“ er forandret til „bliver uforholdsmæssig lang“. Jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke er istand til at opfatte, at det skulde være en Forbedring af Udtrykket. Jeg mener tværtimod, at det giver en noget fastere Regel, naar man siger: „væsentlig forlænges“. Naar Lærlingen f. Ex. har haft en Fjerdingvei til sit Arbejdssted eller til sin Mester, kan man derefter altsaa ikke give ham en halv Mil, medens det dog er et stort Spørgsmaal, om man egentlig kan sige, at $\frac{1}{2}$ Mil vil være en „uforholdsmæssig lang“ Gang. Jeg anser, som sagt, det tidligere brugte Udtryk for heldigere. Jeg kommer dernæst til det Forslag, som er fillætt af min ærede Ven her foran (Ogenbøll) og mig, hvori vi have foreslaaet indfat, at Forældre eller Børge kunne forlange Kontrakten hævet, naar en umyndig kvindelig Lærling er sat i Huset hos en gift Mester, og dennes Hustru dør. Skaar talte jeg om de Mødre, som ikke ere omhyggelige, om dem, som uden at agte paa, af hvilken Slags Væksaffenhed Mandens Moralitet er, sætte deres unge Døttre i Huset hos ham, men nu vil jeg tale om omhyggelige Mødre, som give deres Døttre, deres unge Pigebørn i Lære hos en eller anden Mand under den faste Forudsætning og med den Overbevisning, at denne Mand har en Hustru, som vil føre det kvindelige Tilsyn med Barnet, som enhver ung Pige behøver, og der forekommer det mig rigtignok, at det vilde være noget haardt, naar Hustruen dør, og Tilsynet altsaa falder bort, at den unge Pige da skal blive i Lære hos Manden, der jo kan have mange Svagheder, som Konen raader Bod paa, saalænge hun lever. Jeg synes, at det er simpelt og naturligt, selv om man slet ikke vil fordybe sig i nogen videre sentimental Betragtning, at, naar Forældrene under den Forudsætning, at Hustruen skulde føre Tilsyn med den unge Pige, sætte hende i Huset hos den gifte Mand for at lære en eller anden Gjerning, og Hustruen dør, bør Forældrene have Ret til at hævne Kontrakten; thi da er Forholdet virkelig væsentlig forandret. — Jeg er meget stærkt imod den Tilføining, som der er fillætt til Paragrafen under Nr. 6. Jeg kan ikke se rettere

end, at det atter vil bringe Løshed ind, naar det hedder, at, naar den myndige Lærling ikke selv vil forblive i Jaget, eller den Umyndiges Forældre eller Børge bestemme sig til at tage ham bort derfra, bør Lærlingen holde Mesteren stadesløs for det Tab, som ved Kontraktens Ophævelse paaføres ham. Jeg kan ikke se rettere end, at det for det Første bliver en Betingelse, som i de fleste Tilfælde vil være umulig for en Lærling at opfylde. Med Hensyn til det at holde Mesteren stadesløs for Tab vil der være stor Vanskelighed ved at tilvejebringe Oplysning om, hvad der hører til saadan Stadesløsholdelse. Selve Sætningen: „Naar den myndige Lærling ikke selv vil forblive i Jaget“ lader jeg gaa — jeg haaber, at Loven ikke skal vedkomme myndige Lærlinge men ialtsald kun mindreårige — men Ordene: „eller den Umyndiges Forældre eller Børge bestemme sig til at tage ham bort derfra“ vilde bringe en Løshed tilstede i det hele Forhold, som jeg ikke synes stemmer med den hele Ordning. — Til § 17 er der af min Medforslagsstiller og mig fillætt et Vædringsforslag, som jeg ligeledes skal anbefale. Minimum af Bøderne er nemlig af os foreslaaet forhøjet fra 1 til 10 Kr. Grunden dertil er væsentlig den, at det er saa godt som en staaende Sætning, at Domstolene altid anvende den mindste Mulkt, ialtsald første Gang, og den mindste Mulkt er her saa lav, at vi synes, det ikke kan have nogen Betydning. Selv om Minimumsbøden her sættes op til 10 Kr., forhindrer det ikke, at i de Sager, som henhøre under den offentlige Politiret, altsaa de egentlige Strafsesager, kan der ved Tilbud fra den Skyldige modtages en lavere Bøde; men gaar Sagen til Doms, mener jeg dog, at den mindste Bøde burde sættes til 10 Kr. — Jeg skal med Hensyn til § 18 ikke gjøre nogen væsentlig Tilføining til, hvad der af min ærede Medforslagsstiller allerede er anført. Jeg skal kun oplyse, at da Arbejdskommissionen havde Sagen til Behandling, endes vi om et Forslag om, at alle Sager, vedkommende denne Lov skulde behandles som offentlige Politisager, da man jo derved vilde spare Parterne for enhver Udgift, skjøndt Lærlingefager høre til de Sager, som der ikke er andre Gebyrer i end blot Betaling for Klagens Paategning. Dernæst fæte det, fordi man derved undgik den Ulempe, som ofte er forbunden med dette Forhold for den Vedkommende, naar han har Noget at klage over; thi saa skal han indgive en skriftlig Klage, som det altid koster ham nogle Penge at faae skrevet, da han i de fleste Tilfælde ikke formaar at skrive den selv. Men dertil kommer, at man derved opnaaede, at man under Sagens Behandling havde Parterne selv tilstede, saa at de ikke lode møde ved Sagsførere; thi er der nogen Sag, hvor det er vigtigt at forhandle med Parterne personligt, er det netop i disse Sager, hvor Dørlighebens eller Politimesterens Forhandling med Parterne er den